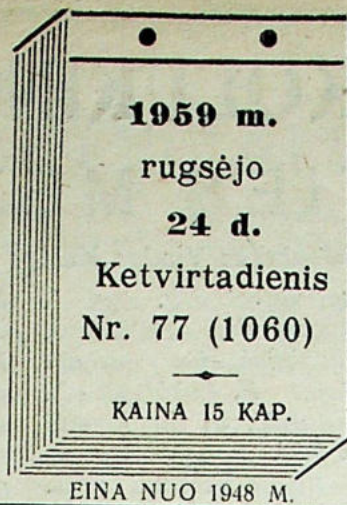

KOLEKTIVINIS DARBAS

LIETUVOS KOMUNISTŲ PARTIJOS ANYKSCIO RAJONO KOMITETO
IR RAJONO DARBO ŽMONIŲ DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

N. Chruščiovo kalba Suvienytųjų Nacijų Organizacijos Generalinėje Asamblėjoje

Rugsėjo 18 d. Suvienytųjų Nacijų Organizacijos Generalinės Asamblėjos sesijos posėdyje kalbėjo TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas N. Chruščiovas.

N. Chruščiovo kalba šioje tarptautinėje organizacijoje sukėlė ypach didelį susidomėjimą. Gerokai prieš prasidedant Generalinės Asamblėjos posėdžiui Suvienytųjų Nacijų Organizacijos salėse ir kuluaruose viešpatavo neįprastas pagyvėjimas. Čia susirinko daug įvairių Europos, Azijos, Afrikos, Amerikos šalių diplomatų, žurnalistų, foto reporterių.

Trečią valandą dienos vietos laiku (22

valandą Maskvos laiku) N. Chruščiovas ir lydintys jį asmenys atvyksta į Suvienytųjų Nacijų Organizacijos pastatą. Prie įėjimo juos šiltai sveikina SNO Generalinis sekretorius D. Hamaršeldas, nuolatinis TSRS atstovas Suvienytųjų Nacijų Organizacijoje A. Sobolevas ir kiti oficialūs asmenys. Tarybų Sąjungos vyriausybės vadovas eina į posėdžių salę.

Delegatai sustoję karštais plojimais sveikina garbingąjį svečią.

N. Chruščiovas užima vietą, specialiai skirtą garbingiems svečiams. Pirmininkaujantis V. Belaundė kumpa kalba SNO Ge-

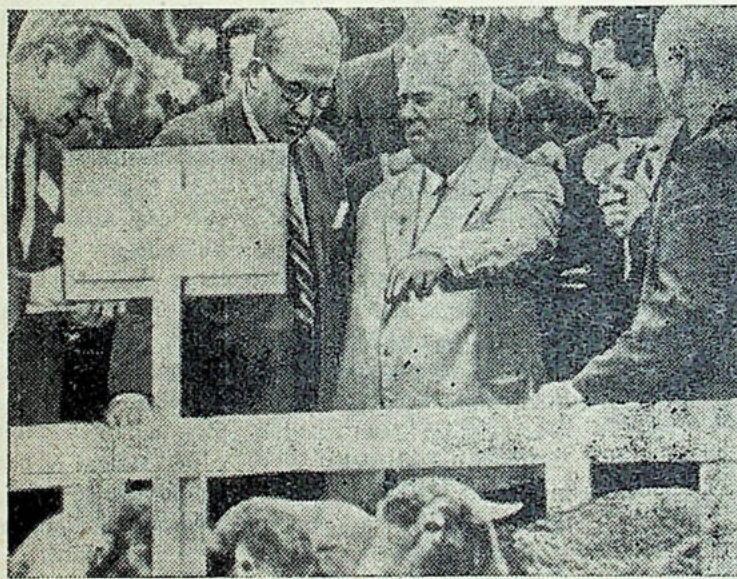
neralinės Asamblėjos XIV sesijos delegatų vardu sveikina N. Chruščiovą. Po to V. Belaundė suteikia žodį N. Chruščiovui. Audringiems plojimams aidint N. Chruščiovas pakyla į tribūną.

Kai TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas N. Chruščiovas baigia kalbėti, salėje kyla audringos ovacijos. Delegatai ir svečiai atsistoje sveikina N. Chruščiovą.

Pirmininkaujantis delegatų vardu dėkoja N. Chruščiovui, pa-

brėždamas, kad jo kalba buvo išklaudyta su dideliu susidomėjimu. Posėdis uždaramas. Delegatai išsiskirsto, gyvai dalindamiesi išpūdžiais. Suvienytųjų Nacijų Organizacijos seni darbuotojai, diplomatai, dirbantys čia nuo šios organizacijos iškūrimo pradžios, neprisimena, kad kokio nors kito valstybės veikėjo kalbą padarytų tokį nepaprastą išpūdį, kokį padarė N. Chruščiovo kalba.

(TASS-ELTA).

Nuotraukoje: N. Chruščiovas eksperimentinėje žemės ūkio stotyje Beltsvilyje (Morilendo valstija).

(Nuotrauka priimta TASS fototelegrafu).

N. Chruščiovo viešėjimas Jungtinėse Amerikos Valstijose

Rugsėjo 18 dienos antroje pusėje Niujorko valstijos gubernatorius Nelsonas Rokfeleris padarė vizitą TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkui N. Chruščiovui jo rezidencijoje viešbutyje „Uoldorf-Astorijs“. N. Chruščiovas ir Rokfeleris turėjo pasikalbėjimą.

Po savo kalbos SNO Generalinės Asamblėjos sesijoje TSRS Ministrų Tarybos Pirmininkas N. Chruščiovas, lydimas A. Gromyko, V. Kuznecovo, M. Menšikovo, A. Sobolevo ir savo šeimos narių, apžiūrėjo Suvienytųjų Nacijų Organizacijos pastatą. SNO vyriausiąją būstinę N. Chruščiovui parodė Suvienytųjų Nacijų Organizacijos Generalinis sekretorius D. Hamaršeldas.

Apžiūrint Globos tarybos patalpas Hamaršeldas pažymėjo, jog jis šią salę laiko vieta, kurioje gimsta naujos šalys. Nikita Chruščiovas atsakė, kad naujas šalis pagimdo jų pačių kova.

N. Chruščiovas ir lydintieji jį asmenys nusi fotografavo kartu su SNO Generaliniu sekretoriumi prie Tarybų Sąjungos vietos Saugumo taryboje. Po to visa grupė pakilo į 38 aukštą ir apžiūrėjo iš ten miestą.

Rugsėjo 18 dienos vakare N. Chruščiovas ir lydintys jį asmenys važiavo automašimis Niujorko gatvėmis. Dešimtys tūkstančių žmonių šiltai sveikino Tarybinių vyriausybės

vadovą. Pravažiavusi automobilių magistrale „Franklin Ruzvelt-Drav“, N. Chruščiovo mašina pasuka prie dangoraižio „Empair Steit Bilding“. Prie įėjimo į dangoraižį svečią iš Tarybų Sąjungos nuoširdžiai pasveikino šio aukščiausio Amerikoje pastato savininkas Henris Kraunas. Jis dėkoja N. Chruščiovui už apsilankymą ir pakviečia jį pakilti į 86-tąjį aukštą, kur įrengta ap link visą pastatą specialiai veranda miestui apžiūrėti. N. Chruščiovas apžiūri miesto panoramą. Po to jis paprašomas tarti keletą žodžių radiui.

Aš dėkoju jums už suteiktą man galimybę apžiūrėti jūsų miestą, — pasakė N. Chruščiovas. — Iš čia atsiveria gražus vaizdas.

Žurnalistai prašo palyginti Maskvą su Niujorku. Kiekvienas žmogus, — atsako N. Chruščiovas, — myli savo miestą. Po karo mūsų kariai parsivežė dainą: „Gera Bulgarijos šaly, o Rusijoje užvis geriau“. Aš galiu jums atsakyti: gražus Niujorko miestas, bet Maskva dar gražesnė.

Tarp N. Chruščiovo ir susirinkusių amerikiečių užsimezga draugiškas pasikalbėjimas.

G. Kraunas įteikia N. Chruščiovui atminimui pastato modelį ir prašo jį pasirašyti garbės lankvotojų knygoje. N. Chruščiovas dėkoja G. Kraunui už nuoširdų priėmimą ir sako, jog modelis primins jam lankymąsi Niujorke. N. Chruščiovas šiltai atsiviekiną su susirinkusiais ir apleidžia pastatą.

(TASS-ELTA).

Po 11 tonų iš hektaro

Bulviakasis vyksta visose laukininkystės brigadose. Kiekvienoje brigadoje kasdien dirba po 24—26 moteris, o antroje brigadoje bulves kasa ir vyrai.

Labai spartina bulvių kasimą technikos naudojimas. Stai, antroje laukininkystės brigadoje dirba arklinė bulvių kasimo mašina. Ją vairuoja kolūkietis A. Buitvydas. Su mašina per dieną nukasama po pusantro hektaro bulvių. O ir pats darbas yra lengvesnis, negu kasant bulves rankomis.

Iš 90 hektarų bulvių jau nukasėme 25. Derlius neblogas. Su brigadininkais paskaičiavome, kad iš hektaro vidutiniškai prikāsama po 11 tonų bulvių, o kai kuriuose plotuose, drėgnesnėse dirvose, bulvių derlingumas siekia daugiau kaip po 12 tonų iš ha.

Nukastas bulves tuojau kapčiuojame. Kasant mažos bulvės atskiriamos ir vežamos į fermas pašarui. Per porą savaičių bulviakasi numatome baigti.

A. ZUKAS
„Zalgirio“ kolūkio agronomas

KOLŪKIEČIŲ PASTANGOS

„Lenino keliu“ kolūkio žemdirbiai stengiasi kuo greičiau nukasti bulves ir sutvarkyti linus. Šiuo metu linai jau išmirkyti ir pakloti. Linų tvarkymo darbuose puikiai pasidarbavo V-os brigados kolūkietis Alb. Kovaltė ir St. Kovas.

Gerai vyksta bulviakasis III brigadoje, kuriai vadovauja V. Sabalys. Čia jau nukasta 8 ha bulvių.

Sauniai darbuojasi brigados kolūkietės E. Dagytė, St. Baronaitė ir daugelis kitų. Dauguma kasėjų kasdien prikasa po 600—800 kg bulvių.

„Lenino keliu“ kolūkio žemdirbiai yra pasiryžę artimiausiu metu baigti visus laukų darbus. Kolūkyje jau nukasta daugiau kaip trečdalis bulvių.

M. Radzevičiūtė

Brigados lenktyniauja

Neblogai 80 ha plote užderėjo bulvės Lenino vardo kolūkyje. Ir štai prasidėjo bulviakasis. Antros laukininkystės brigados kolūkietiai, pirmieji sudoroję kukurūzų derlių, pirmieji ir bulviakasi pradėjo.

— Pasispausime, kad iki galo pirmautume derliaus nuėmimo darbuose, — ragina darbščius kolūkietius brigadininkas Deveikis.

— Nepralenks mūsų trečioji brigada, — ramina viena geriausių bulvių kasėjų. Danutė Strazdaitė. Raminasi, o vis tik pirštai vikriau

sklaido tik ką išverstą žemę ir rankioja bulves. O ką gali žinoti? Gečiausko brigados žmonės irgi ne pirštu penimi. Tik vienu hektareliu kol kas atsilieka. Dar ims ir pralenks.

Gečiausko vadovaujamą brigados žmonės stengiasi pasiekti pirmąjį nuėmimą. Bet kol kas dar antra brigada pirmuoja. Čia jau nukasta 7 ha bulvių, o trečioje brigadoje — 6.

Organizuotai vyksta bulviakasis kolūkyje. Per pirmąsias dienas jau nukasta 17 ha bulvių.

P. SALTIS

1960 metų sąskaiton

Anykščių vietinio ūkio valdybos Vikonų plytų ir drenažo vamzdžių gamyklos kolektyvas jau rugsėjo pradžioje baigė įvykdyti metinį plytų pusfabrikačių gamybos planą.

Rugsėjo mėnesį pusfabrikačiai gaminami 1960 metų sąskaiton.

Sutikdamas džiugią žinią apie tai, kad tarbinė raketa pasiekė mėnulį, paversdama seną žmonijos svajonę tikrove, o taip pat ži-

nią apie TSRS Ministrų Tarybos Pirmininko N. Chruščiovo kelionę į JAV, kolektyvas nutarė valstybinį planą viršyti puse milijono plytų pusfabrikačių, o plytų degimo planą įvykdyti iki TSRS Konstitucijos dienos ir išdegti iki metų pabaigos nemažiau kaip 200.000 plytų daugiau, negu užplanuota.

Išsipareigojimai sėkmingai vykdomi.

L. ZEMAITIS
Vikonų plytinės vedėjas

REIKŠMINGA KOLŪKINIO DARBO SUKAKTIS

PO DEŠIMTIES METŲ

Pasakoja kolūkio pirmininkas Vladas Kalėys

Dešimt metų — ne taip jau didelis laiko tarpas. Bet kiek per jį įvyko pasikeitimų, kaip išaugo ir sustiprėjo kolūkis — kiekvienas iš mūsų tai puikiai mato ir supranta.

Nelengvi buvo pirmieji bendro kolūkinio gyvenimo metai. Trūko visuomeninių pastatų, tvartuose stovėjo tik kelios dešimtys prastų karvių, garduose buvo tik keliolika kiaulių. Trūko inventoriaus, reikėjo plėsti visuomeninę gyvulininkystę, kovoti už kiekvieną grūdų centnerį.

Dabar net nesinori tikėti, jog 1949 metais kolūkis turėjo vos 3.713 rublių piniginių pajamų, o iš karvės buvo primelžiama tik po 348 litrus pieno.

Bėgo metai po metų. Nors jau buvo žymu, kad kolūkis ekonomiškai stiprėja, bet toli gražu ne viskas dar buvo padaryta, dažnai tekdavo susidurti su sunkumais. Šlubavo darbo drausmė, o ir visuomeninio turto grobstymo faktai pasitaikydavo. Ir prieš visa tai

tekdavo kovoti beveik vienai kolūkio valdybai, nes nei gerų brigadininkų, nei aktyvių, nei partinių bei komjaunimo organizacijų nebuvo.

Ir štai šiandien mūsų kolūkis švenčia dešimties metų gyvavimo sukaktį. Tai džiugi ir svarbi mūsų žemdirbių šeimos data, didelė kolūkinio kaimo šventė. Ne vienam kolūkiečiui, ne vienai kolūkietei kartu su šia data sutampa ir darbo kolūkyje dešimtmetis. Kas, kas, o jie tai tikrai daug ir šauniai padirbėjo kolūkio gerovei. Štai jau dešimt metų karvių fermoje dirba viena iš geriausių melžėjų Valuntienė Bronė, šešiasdešimtmetis senukas Jonas Gražys, septyniadešimtmetis Antanas Naura ir daugelis kitų. Šiais draugais, savo nuoširdžiu ir stropiu darbu prisidėjusiais prie kolūkio stiprinimo, šiandien teisėtai didžiujamės ne tik mes, bet ir visos rainas.

Išaugo ir gausus darbščių jaunuolių bei merginų būrys. Tai trūk-

torininkai drg. drg. A. Juozelskis, Balčiūnas, laukininkystės darbuotojos P. Žvirblytė, R. Vilutytė, G. Balčiūnaitė ir kiti.

Neatpažįstamai pasikeitė ir kolūkiečių gyvenimas. Nuo lietaus ir vėjų supuvusias šiaudines bakūzes jau baigia išstumti sparčiai gyvenvietėje augantieji gražūs, verandomis ir balkonais pasipuošę nuosavi kolūkiečių namai. Kolūkiečių B. Lapinsko, A. Kazlausko, Vl. Naviko, J. Jakimavičiaus šeimos jau seniai atšventė įkurtuves. O kiek jų dar bus artimiausioje ateityje. Vien tik sekančiais metais į kolūkio gyvenvietę numato persikelti daugiau kaip dešimt šeimų. O tai reiškia, kad žmonės jau tikrai gyvena pasiturintai, turi visas galimybes ne tik išgyyti dvi ar tris radijo aparatus, bet ir pasistatyti sau gyvenamą namuką, važinėti nuosavu motociklu.

Kokie mūsų planai ateičiai? Sūkis: „Septynmečio pabaigė, vadiname nupinsime per pen-

kerius metus!“ kabo ne vien tik skaitlykloje ir kolūkio kontoroje. Jis tvirtai įaugo į visų kolūkiečių širdį ir, lyg kelrodis, juos lydi kiekviena darbe. Juk neatstiktinai mūsų šaunieji žemdirbiai savo kolūkiui parinko ir davė didžiojo rusų mokslininko, gamtos užkariautojo Mičurino vardą, kuris juos įpareigoja niekada nelaukti iš gamtos malonių, o patiems savo nuolatiniu triūsu, darbštu, mu jais išsikovoti. Tad ir toliau mes kovosime už dar brandesnius derlius, už didesnius pieno išmilžius, už naują milijoną.

Išaugo naujas žmogus

Pasakoja Mičurino vardo kolūkio partinės organizacijos sekretorius Henrikas Pakštas

Kuomet džiaugiesi pasiektais laimėjimais stiprinant visuomeninį ūkį, dar labiau džiuginas vienas didžiulis pasiekimas, įvykęs kolūkinio kaimo žmonių širdyse ir protuose. Visų pirma, išaugo jų są-

moningumas, neatpildytai pasiektais pažūra į visuomeninį darbą. Jei dar prieš penketą metų daug vargo būdavo su visuomeninio turto grobstytomis, su nesąžiningais kolūkiečiais, tai dabar visi žemės ūkio artelės nariai puikiai supranta, ką reiškia žodžiai „kolūkio nuosavybė“. Pakalbėk dabar su karvių melžėju arba kiaulių šeriškėmis, pamėgink jas prikalbinti kokia nors sukybei — bematant gausi tvirtą atkirtį.

— Ne vogti, o dirbti reikia.

Ir čia pat jos su pasididžiavimu pridurs:

— Juk mes kolūkio milijonieriaus šeimos nariai, tad ir dirbti turime spartuoliškai.

Džiugu ir miela klausytis šių paprastų, iš širdies plaukiančių žodžių.

Žmonės tvirtai pa-

milo ne tik darbą, ne tik gimtąjį kolūkį, bet ir spaudą, tarybinę knygą, paskaitą. Jeigu anksčiau į paskaitą susirinkdavo vos keletas desėtkų jaunuolių ir merginų, tai dabar kuomet kolūkyje skaitoma kokia nors paskaita, skaityklos salė nebepajėgia sutalpinti visų norinčių paklausyti tiesos žodžio. O kiek klausimų, dominančių kolūkiečius, tenka po paskaitos lektoriui atsakyti!

Žmonės susidomėję kalba apie didžiulius septynmečio uždavinius, pareiškia vis dalykiškesnių pasiūlymų svarstant kolūkinės gamybos vystymo perspektyvas, atskleidžia neišnaudotas galimybes. Jie, kaip tikri šeiminkai, rūpinasi, kad kolūkis dar labiau klestėtų, kad jų gyvenimas metai iš metų gerėtų.

DŽIUGUS DEŠIMTMETIS

Net ir tas, kuris pirmą kartą praėjusį sekmadienį buvo Mičurino vardo kolūkyje, iš pirmo žvilgsnio galėjo suprasti, jog tai neeilinis, o kažkoks ypatingai šventiškas ir svarbus rytas. Anksčiau negu paprastai kolūkiečių sodybose užsižiebė žiburiai, atsivėrė fermų ir tvartų durys, pradėjo girgždėti šulinių svirtys. Anksti rytą pakilo ne tik jauni, bet ir prailę, kumtelėlė seniai, darbščiosios senutės. Ir jautėsi, kad jie visi skuba, kažkur rengiasi, ruošiasi lyg į šventę. Bet nei iš visko atrodo, jog šiandien jiems kur kas didesnė, kur kas svarbesnė šventė. Būreliais, važiuoti ir pėsti, būteniška, vilkabrukietaliai, Kunigtiškių ir Palaukiškio kaimo žmonės iš visų pusių suko į keltuką, vedantį klubo-skaityklos link. Jau iš toli, lyg ranka mojuodamas, juos sveikino virš durų kabantis šūkis: „Su kolūkio dešimtmečiu, draugai!“

— Atvirai pasakysiu, netikėjau, kad kada nors teks mums švęsti kolūkio gyvavimo dešimtmetį. Pirmasis kolūkinės santvarkos metai galvojau, kad nieko gero nebus iš tų kolūkių, sugrius, išlirs, išsiskaldys kas kur išmano,

— pypkę traukdamas pasakoja trečios brigados kolūkietis Jonas Gražys. — O dabar net gėda prisiminti, kad aš taip kvailai galvojau. Kolūkis gyvuoja, ir dar ne bet kaip, o milijonieriškai.

— O prisimeni, kaip aplinkiniai buožės ir jų pakalikai mus gąsdino, grasino, kai keturiasdešimt aštuntųjų rudenį mes, biedniokai, pirmieji padavėm pareiškimus stoti į kolūkį? — šypsodamasis ir ūsus glostydamas kalba aukštas, pagyvenęs kolūkietis.

Taip. Prisiminti yra ko. Ir linksmo, ir liūdno. Juk tiek buvo pergyventa, tiek matyta, kad šiandien viską surašyti reikėtų ne vieno šimto puslapių. Pirmuosius kolūkiečius Feliksą Naviką, Algirdą Baroną, Julijų Žvirblį Būtenų ir kitų kalmų buožės sutiko lyg vilką, pasirodė tą pačią minutę sudraskyti. O čia dar ir banditai kiekvieną dieną pakrūmėje ar lomalėje tykodavo. Ir tik už tai, kad žmonės veržėsi į naujo gyvenimo šviesą, buvo paslėgti statyti, kurti naują, tarybinį kaimą.

Bet viskas liko praeityje. Dabartis džiugina visus mičuriniečius, ir praeitį norisi greičiau pamiršti. Norisi įsivažiuoti apleatelti,

kartu susirinkus pasidžiaugti bendro darbo vaisiais. Tam juk ir dešimtmetis! Nesvarbu, kad dangumi plaukia, ritis švininiai debesys, kad purkščia smulkus lietutis! Sventiškai nuotaikai tai nekenkia, o ir lietus ne kiek nebaudo. Juk visos derlius jau seniai klijimuose, o dalis net aruoduose, tad ko čia jaudintis?

„Už šventiškai papuošto stalo sėdasi kolūkiečių visuotinio susirinkimo išrinktas darbo prezidiumas. Aidint plojimams susirinkimas, skirtas kolūkio dešimtmečiui paminėti, pradedamas. Džiugiais veidais klausėsi kolūkiečiai pirmininko Vl. Kalėio pranešimo. Ir kaip nebūsi patenkintas, jei šie metai dar derlingesni, jei kolūkis numato gauti daugiau kaip 1.700 tūkstančių rublių piniginių pajamų.“

LKP Anykščių rajono komiteto ir Anykščių rajono vykdomojo komiteto vardu dešimtmečio proga kolūkiečius sveikino rajono vykdomojo komiteto pirmininkas drg. A. Ramanauskas.

O po to kolūkiečių laukė dar vienas malonus siurprizas: dovanos geriausiems laukininkystės darbuotojams, šauniai pasidarbavusiems derliaus nuėmimo. Gltara buvo apdovanota

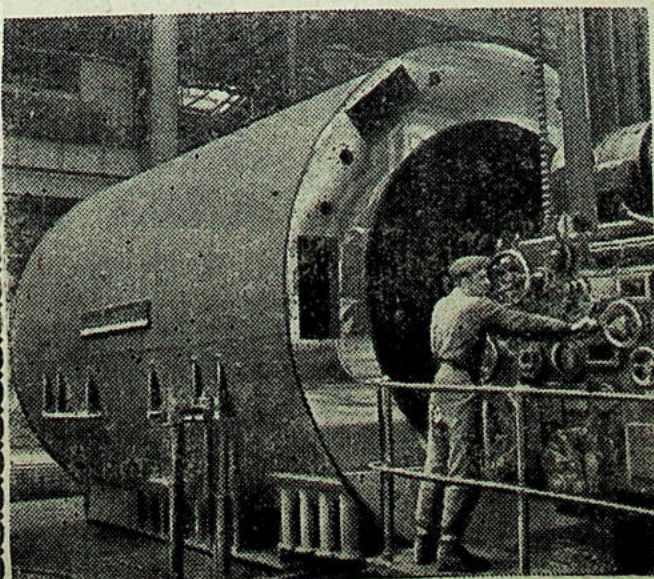
septyniolikmetė Rima Vilutytė, laikrodžiu viena iš senesnių kolūkiečių Elena Valuntienė. Apdovanotųjų tarpe — kertamųjų valruotojai P. Žvirblis, A. Skardžius, kolūkiečiai B. Lapinskas, Pr. Jančys ir dar šešiolika šauniųjų darbo pirmūnų.

Iškilmingai ir nuotaikingai Mičurino vardo kolūkio žemdirbiai atšventė savo dešimtmetį.

O ankstų pirmadienio rytą jie vėl skubėjo prie traktorių, prie kuliarnosios, į fermas.

Prasidėjo Mičurino vardo kolūkio gyvenimo naujo dešimtmečio dienos.

Z. MIKSYŠ

LENINGRADAS. Kirovo vardo gamykloje „Elektrosila“ gaminamas 165 tūkstančių kilovatų pajėgumo turbogeneratorius. Jis turės vandenlinę — vandens šildymo sistemą. Tas duos galimybę žymiai sumažinti mašinos svorį ir dydį.

Nuotraukoje: frezuotojas N. N. Bogdanovas apdirba turbogeneratoriaus statorius.

P. Fedotovo (TASS) nuotr.

Jaunagvardiečiai kulti neskuba

Iškūlus 15 proc. jaunų, „Jaunosios gvardijos“ kolūkio brigadininkai ėmė murmėti:

— Sėklai prasikūlėm, ir kvit. Reikia stabdyti kuliama. Javai iš daržinių nepabėgs.

Kolūkio valdyboje pasikalbėjo apie tai, pasiginčijo, galop pasikačiavo brigadų žmones ir nusprendė:

— Reikia nutraukti kuliama. Nė vienoje brigadoje negalima sudaryti pakankamos kulių grupės.

Iš nepaskelbtų laiškų

Redakcija gavo Leonino vardo kolūkio jaunimo laišką, kuriame rašoma, kad praėjusiais metais Juškonų pradinėje mokykloje veikė vakarinės kaimo jaunimo vidurinės mokyklos penktosios klasės. Ją baigė nemaža kolūkio jaunimo ir šiais metais norėtų mokslą tęsti toliau, bet mokyklą atidaryti nesiruošiama.

Laiško nuorašas buvo pasiųstas Liaudies švietimo skyriaus vedėjui drg. Žibučiui. Pastarasis atsakė, kad vakarinės kaimo jaunimo mokyklose mokslas prasideda nuo lapkričio mėn. 1 dienos. Jeigu susidarys reikiamas skaičius mokinių, Juškonų pradinės mokyklos patalpose VI klasė bus atidaryta.

Ir štai kuliamaoji jau kuris laikas tyli. Kolūkiečiai bulves kasa, silosą raugia. Yra kiekvienoje brigadoje ir tokių, kurie šiaip šio bei to nusitverdami šlaistosi. Jei kolūkio vadovai norėtų, lengvai sudarytų tarpbrigadinę kulių grupę. Bet apie tai nepagalvojama, nes, anot brigadininkų, javai iš klijų nepabėgs.

Tiesa, kad javai nepabėgs iš klijų. Bet juk čia pat, klijimuose, juos ramiausiai lukštena žiurkės ir pelės. Ir kolūkiečių vištelės į kai kuriuos klijimus išigauna.

Ar negaila jums, jaunagvardiečiai, kai jūsų triūsą išaugintas ir suvežtas derlius kasdien po truputį tirpsta?

A. Pabarėnas

Feljetonas

RATELIAI RIEDA Į PAKALNĘ

Ir kuo tas Stasys Kučma nedirba. Buvo sandėlininku, paskui statybos brigadoje porą metų „atos. togavo“, arba, kaip jis sako, statė kaulidę, kuri dar ir dabar neužbaigta įrengti. Kartą viename „Kibirkštės“ kolūkio valdybos posėdyje kažkas pranešė:

— Fermos vedėjas dingo.

— Reikia naują paskirti. Reikia. Ką siūlot? — užklausė kolūkio pirmininkas Navikas.

— Kučmą Stasį, — pasiūlė pirmininko žmona. (Nenustebkit! Ji dalyvauja valdybos posėdžiuose ir eina pirmininko reikalų tvarkytojo ir patikėtinio pareigas. Dirba nemokamai. Bet mes ne apie tai!)

— Jis sandėlininku kai buvo... — bandė gražbiilauti pirmininkienė, bet

tuoj pat nutilo.

Talgi, Kučma tapo vedėju.

— Aple kiaušes klausiat? Jos pas mus auga kaip grybai, — girtasi St. Kučma.

Užename šitų „grybų“ pažūrėti į tvartą. Kriukslėja koks trisdešimt paršelių, penkiolika veislinių kiaušelių.

— Viskas? — klausiam nustebe.

— Ne viskas. Kolūkiečiai dar kelis bekonus augina. Užteks mėsytės.

— Išsipareigojimų neįvykdysit. Juk aišku, kad kiaušienos gamyba sužlugdyta.

— Suž... — nuleidžia galvą fermos vedėjas.

Kiaušidėje langai išdaužyti. Sienose skylės, kad lengvai šuo įlįsti gali, pro

lubas naktį paršai žvalgėdes skaičiuoja.

— Nuo skylių oras geresnis. Šalčių mūsų kiaušė nebijo. Jos užsigrūdinusios. Čia tai mano nuopelnas, — išdidžiai paaiškino fermos vedėjas. — Persunku man kiaušėms vadovauti. Galvoju į brigadininkus persimiešti arba kokius tris pavaduotojus tegul valdyba skiria. Reikės tuo reikalu su pirmininko reikalų patikėtinu šnektelti.

* * *

Vetsanitaras Aleksas Cincėnas pasiūlė mums apžiūrėti stambių raguočių fermą.

— Nieko neprikibsit! Veršius kokius nupenėjom!

Aptvare laksto žvėreliai. Lapės — ne lapės, šunys — ne šunys, o vetsanitaras juos pavadino veršiais. Taip jau jie nušerti ir nuganyti, kad už vieną dvidešimt rublių niekas ne duos.

Veršelių prižiūrėtoja Karvelienė gudri. Ji tuoj kyšt vetsanitarui puslitrį ir suokia:

— Pažiūrėk, Aleksuk, kokie veršiai. Juk tai jaučiai.

Ir vetsanitaras traukiasi atgalias, kad Karvelienės šeriami „jaučiai“ nesubadytų. Štai, kaip apdumia akis „baltakė“!

— Šitąjį margą reikėtų į Anykščius vežti. Pinigų bus.

— Apžilbal! Ten ne veršis, o mano kalliniai pakabinai, — sako šerėja.

* * *

Keturi piemenys su ilgiausiais botagais ir kitais ganymo įrankiais apstoję gano karves.

— Saugom, kad nepabėgtų atgal į namus, — sako fermos vedėjas. — Vakar viena paspaudė patį patį kolūketį, iš kurio pirkom.

Pirkotos karvės buvo riebios, gražios. Bet dabar jos taip nuganytos, kad skūra ir kaulai teliko. Po tris litrus pieno teduoda. O kai nužiūri, kad plėmuo nemato, atgal į namus spaudžia, nuo bado glnasi.

Blogi reikalai ir su pašarais. Šieno šimet mažiau paruošta, ir karvutėms žiemą teks ruginius šiaudellius kramsnoti. Klijimai su šienų be stogų, durys nerakintos. Geros sąlygos grobstytojams apsirūpinti pašarais.

— Kur pirmininkas? Kodėl jis nemato šios netvarkos?

— Netrukdykit jam. Namelius Anykščiuose statos. Dabar langus dažo, užimtas. Pasistatys namą, tada pašnekėsit, — sako kolūkiečiai. — Kai labai jau prireikia pasirašyti ant kokio raštelio, tada iš Anykščių atsivežam. Juk tam mašinų turim.

Ir kolūkis ritasi į pakalnę, o sustabdyti, palmti vairą į rankas nėra kam.

V. PABRINKIS,
St. PETRUSEVICIUS

Sultingų pašarų užtektinai

Kiekvienas kolūkio vadovas bei žemės ūkio specialistas kasmet susiduria su labai opiu klausimu: kaip sukaupti tiek pašarų, kad gyvuliai sočiai būtų aprūpinti jais žiemojimo laikotarpiu.

„Paryžiaus Komunos“ kolūkyje jau 1958 m. rudenį buvo pradėta ruošti kukurūzų auginimą. Parinkome dirvas po gerų priešsėlių. Jas iš rudens suarėmė ir patrėšėme. 1959 m. pavasarį buvo sudarytos kukurūzų auginimo gran-

dys. Sėją atlikome anksčiau.

Kukurūzus auginant gerai padirbėjo komjaunimo jaunimo grandis.

Šiais metais pasigaminom silosą tris kartus daugiau, negu praėjusiais metais. Jeigu praėjusiais metais kiekvienai melžiamai karvei teikėjom tik 30 centų, tai šiemet jau pagaminome po 80 centų silosą, o iš viso jo pagaminsime po 95—97 centnerius.

Kukurūzus auginti iš-

mokome. Šiais metais vidutinis derlius siekė 380 centų iš ha. Kaip tik dėl to šiais metais sultingų pašarų paruošimo planą ne tik įvykdėme, bet beveik dvigubai viršijome.

Ald. KADŽIULYTE
„Paryžiaus Komunos“
kolūkio agronomė

St. VINCIONAS

KRAUJO DĖMIŲ JIE NENUSIPLAUS

Lietuviškieji buržuaziniai nacionalistai jau pirmąsias vokiškosios okupacijos mėnesiais įvykdė daug piktadarybių Anykščių mieste bei apylinkėse. Jie kankino ir žudė mažžemius, tarybinius aktyvistus, mąstikai šaudė žydų tautybės žmones. Budeliai savo kruvinomis rankomis Anykščių apylinkėse nužudė apie 3000 tarybinių žmonių.

Žemiau spausdinamoje medžiagoje ir aprašomi šturpūs 1941 metų įvykiai.

PIRMOJI AUKA

Pro išsikerojusias pušų šakas besileidžianti saulė skleidė paskutinius spindulius, kai Nikodemo Kaminsko trobos slenkstį peržengė Antanas Kuprinis.

— Ko perbalęs toks, gal nesveikuoji? — užklausė Nikodemas.

— Karas, kaimyn, — virpančiu balsu teįstare Antanas, tūpdamas ant plataus, pasieny prisišliejusio suolo.

— Gal manevrai ar

kas? — suabejojo Kaminskas, nė nenujausdamas, kad tokia nelaimė iš tikrųjų galėtų užgriūti.

Trumpai pasišnekėjęs, Kuprinis išsiruošė į namus, o Nikodemas rytojaus dieną pirmadienį nutarė į Anykščius nuvažiuoti ir ten viską sužinoti.

Atsiguļęs Nikodemas iki pirmų gaidžių neužmigo. Ir žmonatąnakt ilgai nesumerkusi akių, girdėjo sunkius vyro atodūsius.

Kas žino, kokios mintys nedavė ramy-

bės Nikodemui vidurnaktį? Gal jis prisiminė savo skurdžiaus, trijų hektarėlių smiltingos žemės savininko, gyvenimą, kai su žmona pusbadžiai besimaitindami, paskutinį sviesto gabaliuką ar grybų pintinėle nešdavo parduoti ir, dėdamas centą prie cento, rūpinosi, kad tik trobelę suręstų? Gal jis prisiminė buožių pasityčiojimus, pajuokas, tą visą netelsybę, kuri sunkia našta slėgė jo pečius smetoninio „rojis“ laikais? Ir baltas nerimas suspaudė širdį, kad liaudies išrinktą Tarybų valdžią jos skaisčius spindulius štai užgoš prasidėjusio karo debesys.

Rytuose brėško aušra. Neilgam užsnūdęs, Nikodemas pašoko ant kojų. Iš tvarto išsivedęs kumelaitę, nutarė

prieš išvažiuojant į kelionę, pamiškio pievelę pririšti. Nenujautė tasyk jo širdis, kad iš paskos tykoja mirtis, kad niekad jo akys daugiau neišvys tekančios saulės spindulių, trobelę juosiančio kvapaus pušynėlio grožio.

Prašvitus iš miego pabudo ir žmona. Ir širdį, rodos, nusmeigė peiliu — vyro nei troboje, nei kieme nesimatė.

Nubėgo pas kaimyną Šaltenį. Bet ir čia jo nebūta.

Pradėjo jiedu ieškoti. Ašaromis pasruvo moteriškei akys, kai prisitartinusi prie betrypančios kumelaitės, netoliese, pievoje, surado ir vyro klumpes.

„Už ką? Kam žmogus bloga padarė, kam skersai kelio stojo?“ — beieškodama dingusio vyro, klausdavo Kaminskienė klekvieta, netoliese, pievoje, surado ir vyro klumpes.

Miške tylu tylu... Net pušys, tarsi besiklausydamos moteriškos raudos, nustojo ošti.

Taip ir nesurado ji savo vyro. Žmogžu-

džiai pasistengė lavoną paslėpti.

Sekmadienio prietemoje mačiusi miško pakraščiu besėlinančius šešis ginkluotus vyrus, Bulotienė nenujautė, kad tuoj išgirs apie žmogžudystę. Šie vaiduokliai ir pasirinko pirmąją savo auką Seiminių vienišelio Nikodemą Kaminską.

Apylinkės buožės ir parsidavėliai Urbonas Antanas, Biliūnas Jonas, broliai Kazys ir Juozas Janukėnai, Rudokas Antanas griežė dantį prieš Kaminską ir kitus, kurie rėmė Tarybų valdžią ir, tapę lygiateisiais, džiaugėsi pirmaisiais laimėjimais.

O trečią dieną šie baltaraiščiai, apsiginklavę šautuvais, iš Niuronių ir Seiminių žygiavo Anykščių link. Jie skubėjo pasitikti savo „išvaduotojų“ — vokiečių fašistų. Ir vėliau, ir šautuvus nešę paprasto kaimo žemdirbio Nikodemo Kaminsko krauju sutepotos žmogžudžių rankos,

BUDELIAI SIAUCIA

Vos pasirodžius vokiečiams Anykščiuose, miestelyje atsirado Balys Baltranas. Buves smetoninės armijos kapitonas ėmėsi „naujos tvarkos“ kūrimo. Sužvėrėjęs kraugerys reikalavo iš savo sėbrų suimnėti, kankinti naujakurius, žudyti tarybinius aktyvistus. Jo vadovaujami baltaraiščiai pradėjo kruvinąjį žygį. Ne vienas anykštėnas savo akimis matė šurpiausią vaizdą. Balio brolis Jonas Baltranas, tartum kraujo ištroškęs vampyras, pačiupęs dalį, nukirto Gulbicui galvą. Po to įmetė kraujuojančią galvą į vežimą ir važiuodamas per miestelį, už plaukų kilnojo ją, gėrėdamasis savo „žygdarbiu“. Žmogžudystė jam buvo ne naujiena. (Bus daugiau)

Literatūra ir gyvenimas

VLADIMIRAS SEMIONOVAS

Dokumentai

Delnai, delnai...
Ir bet kuriuo momentu
Be pažymėjimo,
Be nieko, kas svarbu,
Galiu pateikt,
Kaip tikrą dokumentą,
Gruoblėtus savo
Dėlaus
Nuo darbų.

Delnai, delnai...
Kiekvienas negalvojęs
Pažinti juos galėtų, iš tiesų.
Ant jų man pūslės
Antspaudus atstoja.
O aš? —
Aš gyvas parašas esu.

Ir sąžinė neieš, neieš meluoti,
Permetus akimis
Tik šias rankas.
Tai — dokumentai.
Jie — nesuklastoti. —
Padirbt negali niekas jų kol kas!

Vertė B. SRIUBAS

EMILIJA BOJARSINOVA

MAŽYLIS

Palengva
Jaunieji
Pailsėti
Leidosi į parką po pietų,
Ištvėrę —
Ir mama, ir tėtis, —
Už rankučių mažojo šiltų,

Gal juos skirtų
Ginčas koks iškilęs...
Tiktai kas pasaulyje,
O kas,
Kaip savom rankutėmis
Mažylis,
Taip stipriai
Sujungtų jų rankas.

Vertė B. SRIUBAS

Iš tribūnos kalbėjo jaunystė

Praėjusį sekmadienį į literatūrinį vakarą Anykščiųose susirinko daugiausia miesto jaunimas. Atvyko ir svečiai iš Vilniaus — jaunieji poetai ir rašytojai.

Poetas Eug. Matuzevičius supažindino su pastarųjų metų lietuvių tarybinės literatūros laimėjimais ir rašytojų

planais, paskaitė naujaujų savo kūrybos eilėraščių.

Iš tribūnos skambėjo įdomūs jaunojo poeto Ant. Drilingos eilėraščiai, skirti žuvusių Kauno komjaunuolių atminimui, Alb. Bernoto posmai apie Kauno HES statybą, Vl. Simkaus — šlovinantieji mūsų dienų

didybę, žmogaus darbą. Vakaro dalyviams labai patiko prozininko R. Kašausko apsakymas „Mano garbė“. Savo kūrybą skaitė anykštėnai literatai E. Vaitkevičienė, A. Žasinaite, Alf. Briedis.

Vakaras paliko gerą įspūdį ir visuomenei, ir svečiams.

V. BARANAUSKAS

ALFONSAS BRIEDIS

I GYVENIMA

(Iš ciklo „Ligoninėje“)

Karščių vėl dega akys lyg žarijos.
Krentu vėl į bedugnę šios nakties.
O, kaip valduoklius ir sapnus nuvįsus!
Prileik, sėsele. Ranką man ištiesk.

O, kaip norėčiau dar praverti langą
Ir pasidžiaugt varnėnais inkile,
Pasigrožėt, kaip debesėliai rangos,
Kaip dengias sodas lapija žalia.

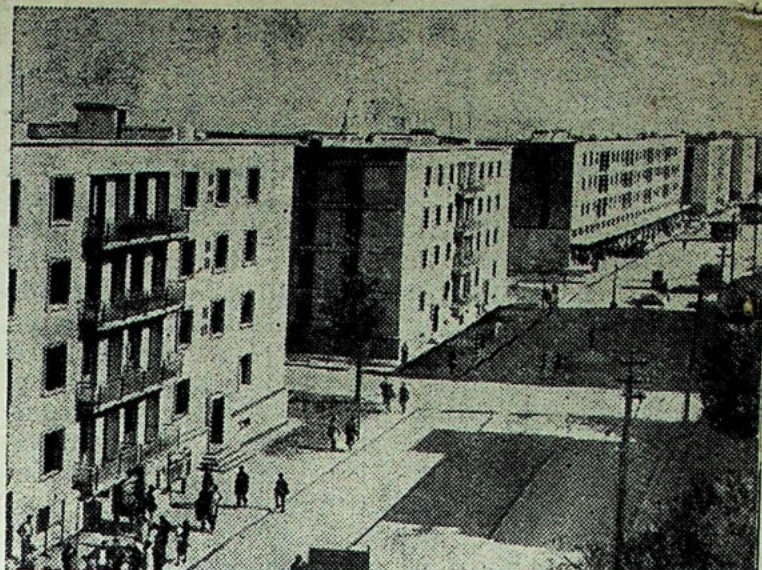
O, kaip norėčiau dar pakelti galvą,
Įtraukti oro pilna krūtine,
Pajust saulėtekio raudoną spalvą,
Išgirst naujausias radijo žinias.

O, kaip norėčiau dar sulaukti ryto
Ir pamatyti saulę pro medžius...
...Ach, lyg lengviau... ach, lyg kažkas nukrito...
Aškliau girdžiu raminančius žodžius.

Pabūk, sėsele. Jau pro langą matosi,
Kaip prieblenda srovena balzgana.
O rytmetį numiršta, sako, retas, —
Tai reiškia — mano saulė ir diena!

Redakcijos adresas: Anykščiai, Vilenbės 15. Telefonai: redaktoriaus 98, ats. sp. korektoriaus ir lit. darbuotojų 83, Spaudė Anykščių rajoninė spaustuvė. Tlr. 2900 Nr. 365

Rumunijos
Liaudies Respublika. Nauji
namai Bucharešto darbininkų rajone.
Adžarpress
(Rumunija)
nuotr.

PRANEŠIMAS

apie grūdinių kultūrų kūlimą, siloso gamybą, bulvių kasimą ir rudeninį arimą rajono kolūkiuose 1959 m. rugsėjo mėn. 20 d.

Užimamoji vieta	KOLŪKIO PAVADINIMAS	Iškultūrinė grūdinių kultūrų proc.	Paruošta siloso 1 karvei cent.	Nukasta bulvių proc.	Suarta dirvų proc.
1.	P. Cvirkos vardo	47	22,5	6	4
2.	„Už taiką“	39	31,4	12	15
3.	Cerniachovskio vardo	38	34,0	—	—
4.	„Puntukas“	31	41,2	3	13
5.	„Anykščių šilelis“	31	25,9	13	—
6.	„Žalgiris“	30	19,5	11	15
7.	„Kibirkštis“	29	20,0	2	—
8.	„Tarybinė žemė“	28	22,9	4	—
9.	M. Melnikaitės vardo	27	23,7	38	—
10.	„Pergalė“	26	45,7	29	19
11.	„Aušra“	26	24,3	8	—
12.	„Lenino keliu“	24	30,9	36	1
13.	„Draugystė“	24	12,3	1	4
14.	„Bolševikas“	23	36,0	5	—
15.	„Jara“	23	14,7	3	5
16.	Puškinos vardo	23	9,2	—	9
17.	„Tarybų Lietuva“	22	25,7	6	—
18.	„Diktantai“	22	22,8	3	—
19.	J. Biliūno vardo	22	11,5	—	—
20.	„Laisvas artojas“	20	23,4	3	8
21.	Lenino vardo	19	50,6	21	—
22.	„Svyturys“	19	47,2	22	—
23.	„Skiemonys“	18	59,2	2	—
24.	„Atėitis“	18	30,0	4	1
25.	Mičiurino vardo	17	19,7	8	12
26.	Ždanovo vardo	16	29,7	11	—
27.	„Naujas gyvenimas“	16	27,5	27	4
28.	„Kelias į komunizmą“	16	15,7	8	5
29.	„Paryžiaus Komuna“	15	80,0	4	—
30.	„Ažuolas“	15	46,7	—	8
31.	„Jaunoji gvardija“	15	29,4	2	—
32.	„Tarybinis artojas“	15	26,1	8	18
33.	„Svėdasai“	11	40,0	5	5

Rajone: 24 29,3 10 5
CSV INSPEKTORIUS ANYKŠČIŲ RAJONUI

Pradžia nesėkminga

Šiuo metu vyksta LTSR „B“ klasės vyrų ir moterų krepšinio pirmenybės. Jose dalyvauja ir mūsų rajono moterų krepšinio komanda. Praėjusį šeštadienį mūsų krepšininkės rungtyniavo su Kalvarijos sportininkėmis. Iš pat pradžių pirmavusios, viešnios rungtynes laimėjo rezultatu 45:25.

Sekmadienį mūsų krepšininkės susitiko su V. Kapsuko vardo universiteto moterų rinktine. Anykštietės rungtynes pradeda kovingai. Bet aukštesnės ir geriau kamuolių valdančios vilnietės nors ir laimėjo vilnietės rezultatu 60:46.

Rungtynės paliko neblogą įspūdį. Iš jauno kolektyvo dabar daug ko tikėtis sunku, bet vis tik mūsų krepšininkės yra kovingos.

J. LAUKYS

Redaktorius
St. VINCIONAS